

Jak to bylo na Ukrajině

5.1.2022 [Václav Hořejší](#)

Václav Hořejší píše o tom, že když dva dělají totéž, není to totéž, čehož je vývoj na Ukrajině důkazem.

Celá řada (nejen českých) médií vede obdivuhodně vytrvalou kampaň přesvědčující čtenáře, že není jiné cesty, než v zájmu spravedlivého světového pořádku a budoucího trvalého míru uštvědit důkladnou vojenskou porážku Rusku. Zprvu jsem takovým řečem [oponoval](#), ale pak jsem se zamyslel a došel prozření podobnému tomu, jaké zažil Pavel z Tarsu na cestě do Damašku. Takže to nyní vidím z historického hlediska takto a správně:

Pod vytrvalým tlakem pokojných demokratických a proevropských demonstrantů padl počátkem roku 2014 odporný Janukovyčův režim, který se falešně oháněl jakousi legitimitou ze „svobodných voleb“, jejichž údajnou férovost potvrzovali i zahraniční pozorovatelé (jasným důkazem toho, že tyto volby férové nebyly, je přece už samotný fakt, že v nich Janukovyč vyhrál!). Je potěšitelné, že se tím evropští i američtí diplomaté nedali oklamat a spolehli se na daleko autentičtější vyjádření vůle lidu na náměstí hlásícího se k odkazu Stěpana Bandery a podobných velkých synů ukrajinského národa. Mnozí z nich neváhali za cenu osobního nepohodlí přijet na ono náměstí a ukrajinské vlastence a demokraty osobně podpořit. Můžeme být hrdi na to, že do tohoto spontánního ryze demokratického procesu se hned v počátcích zapojil i urozený tehdejší předseda zahraničního výboru českého parlamentu.

Obdivuhodná byla ona léčka na Janukovyče, kterou společně připravili tři evropští ministři zahraničí a představitelé demokratických a proevropských revolucionářů. Slavnostně s Janukovyčem podepsali dohodu o vytvoření přechodné vlády národní jednoty a uspořádání předčasných prezidentských a parlamentních voleb, návratu k dřívější ústavě, ukončení konfliktu a propuštění zatčených demokratických a proevropských demonstrantů. To ale byla samozřejmě jen obratná lest – během několika hodin využili demokratičtí a proevropští revolucionáři chytře situace, provedli útok na prezidentský palác a další budovy nenáviděného režimu a během krátké doby se plně ovládli situaci. Demokratickému provedení této změny velmi napomohlo,

že včas prohlédlo několik desítek poslanců parlamentu doposud podporujících vražedného diktátora, a postavilo se na stranu skutečné demokracie a Evropy. To umožnilo plně legalizovat výsledky spontánního procesu a rychle dospět i k požadavku zatčení tyrana.

Každému rozumnému člověku musí být jasné, že takovýto úskok je v případě jednání se zloduchem typu Janukovyče nejen plně ospravedlnitelný, ale v podstatě nutný. Marná sláva, ale v takovýchto historických okamžicích je nutno řídit se osvědčeným pravidlem, že účel (ovšem pouze vznešený!) světlí prostředky. V této souvislosti je nutno důrazně odmítnout námitky některých pošetilých naivků, že snad tento postup připomíná to, co se odehrálo např. v únoru roku 1948 v Praze! Trojice evropských ministrů zahraničí, která tento chytrý a nyní již poněkud pozapomenutý manévr zorganizovala, by rozhodně měla být navržena na Nobelovu cenu míru. Další z podporovatelů tohoto demokratického procesu, tehdejší americký prezident Obama, již tuto cenu má, takže nebude problém s tím, že by na toto ocenění bylo nepřijatelně mnoho kandidátů.

Změna ve vedení země, kterou přivodila jasně projevená vůle lidu vedeného jedním z tehdejších nejlepších světových boxerů, se nelíbila pomýlené malé menšině obyvatelstva východní části země, zvláště Krymu, které dokonce projevilo nepřijatelné nedemokratické separatistické tendence. Jakékoli referendum o nějaké federalizační autonomii či dokonce osamostatnění těchto regionů nebo jejich připojení k Rusku bylo samozřejmě principiálně zcela nepřijatelné, protože by to představovalo v Evropě zcela bezpříkladné flagrantní porušení mezinárodního práva. V diskusích o tomto tématu sice od některých nepřátel demokracie a Evropy zaznívaly hlasy o jakýchsi podobnostech s dřívějším děním v Jugoslávii, kde demokratická Evropa rozpad onoho státu usilovně podporovala. To je ale naprosto falešná analogie, jak je jistě každému soudnému člověku zřejmé. Bylo by pod naši úroveň takový nesmysl jakýmkoli argumentováním vyvracet. Stačí snad jen říci stručně a jasně – **když dva dělají totéž, není to totéž!**

Podstatným momentem tehdejšího dění bylo (a doposud zůstává), že nejen EU, ale hlavně USA vyzvaly Rusko, aby respektovalo suverenitu a územní celistvost Ukrajiny a nijak neintervenovalo. Tato výzva sice nebyla plně vyslyšena (Rusko proti vůli drtivé většiny obyvatel Krymu a Donbasu brutálně přepadlo a okupovalo tyto regiony), ale měla a doposud má hlavně silný morální aspekt, protože pochází od států,

kteří v minulosti vždy úzkostlivě dodržovali principy mezinárodního práva a nevměšování do záležitostí jiných zemí, o nějaké vojenské intervenci už vůbec nemluvě.

Je opravdu potěšitelné, že jsme součástí svobodného světa, který disponuje tak odvážnými a obratnými diplomaty, kteří se nedají v kritických dějinných momentech zbaběle omezovat nějakými ohledy na Rusko, ústní sliby či podepsané dohody, ale jednoznačně jednají v zájmu opravdové demokracie, svobody, ukrajinského lidu a Evropy.